

Díky, pane Waltari!

Co to bylo? Noční můra? Nikoliv. Pouze scéna jako z hororu.

Jsem sova, čtení před spaním zahajuji obvykle kolem půlnoci vleže, knihu vzpírám nad hlavou. Není divu, že mi občas tvrdě přistane na obličej, pokud mě přepadne dřímota.

Stalo se to i tentokrát. Byla to pořádná rána. Podvědomě jsem knihu odmrštila, ta se odrazila od skříně a dopadla zpátky na mě, rozpláclou na zemi jako žába, neboť tím prudkým pohybem jsem se překulila přes okraj válendy. Tvrdost dopadu naštěstí zmírnila kapna, která sletěla spolu se mnou. Waltariho Egyptan Sinuhed je kniha značně objemná, tudíž i dosti vážící. Naštěstí úder nezpůsobil žádné viditelné škody na mé vizáži, to by bylo škodolibých poznámek, že mě přítel převychoval naběračkou!

Nicméně jsem musela uznat, že takhle to s tím čtením dál nepůjde. Situace si žádala radikálního řešení. Ráno moudřejší večera. Zhasla jsem lampičku a než se mi podařilo usnout, záchranný plán byl hotov.

Příští den jsem se uvelebila před počítačem a hledala na internetu vhodné křeslo. Jedno mi padlo do oka. Dušička ve mně zaplesala. Hnědé kožené krásně zapadne do interiéru a bude moc pohodlné. Hned jsem ho objednala. Sice bylo dodáno v rozloženém stavu, ale šikovný přítel montáž lehce zvládl.

Večer jsem se uvelebila v novém křesílku, nožky vsunula na válendu pod peřinu a četla a četla a vychutnávala si pohodlíčko plnými doušky. V srdíčku se mi zrodila vděčnost k autorovi. Nebýt toho, že napsal knihu nadměrné velikosti, myšleno váhou i kvalitou obsahu, četla bych dodnes v nepohodlí a nechala si otloukat obličej při každé dřímotě.

Díky, pane Miky Waltari!

Napsala Jindřiška Dvořáková ve Vyškově v prosinci 2016